

Овој сомнителен потег нè наведува на констатацијата дека всушност Доста Димовска никогаш не ја напуштила партијата, туку ВМРО-ДПМНЕ намерно ја дистанцира од политиката во земјава, бидејќи соодносот на силите во Македонија не ѝ дозволувал да креира "сопствена или туѓа странска озлогласена политика".

Сега именуваната директорка на Македонскиот културно информативен центар во Бугарија ќе создава темели за нова политичка соработка меѓу пробугарските струи во партијата, кои на голема врата се враќаат на политичката сцена во Македонија.



Пишува: Кокан СТОЈЧЕВ



"ЧЕЛИЧНАТА ЛЕДИ" ОД СЕКОГАШ БИЛА ВО ВРВОТ НА ПОЛИТИКАТА, ИАКО ОД 2003 ГОДИНА СЕ ДИСТАНЦИРА ОД ФУНКЦИОНЕРСКИТЕ ЗАДАЧИ

Политичкиот кам-бек на Доста Димовска претставува најголем тест за ВМРО-ДПМНЕ, но и за Република Македонија како држава, бидејќи нејзиниот црн багаж ја сместува во графите на контроверзни личности, чиј сомнителен "национален" предзнак ја креира нејзината политичка кариера, која се дели на неколку битни професионални и биографски дела.

Во контекст на ова мора да се толкува нејзиното назначување на позицијата директор на Македонскиот културно информативен центар во Софија, кој барем досега претставуваше лулка на македонскиот национален и културен идентитет на македонскиот народ, но и на Македонците во Бугарија, кои бараат помош за изгрејсонце во политичкото милје на нашиот источен сосед. Но, поради познатата националистичка, и шовинистичка, и негативска политика кон македонскиот народ и кон Македонците

КОГА "ДОС ЗНАЕ КОГА

во Бугарија се повторуваат историските случувања. Информациите за папочната врвца на Доста, како политичар со влијателни личности и колеги од Бугарија, не се новина за македонската јавност, затоа што секој нејзин чекор или патување било следено низ диоптерот на македонските и на бугарските тајни разузнавачки служби, кои во неа гледале

можност за "соработник" или "непријател" на матичната држава. Згора на сè, ако се направи кус осврт на нејзината кариера, која последниве 16 години бележи ѕвездени моменти, но и страотни падови (на 5 мај 2003 г. оставка од функцијата директор на Агенцијата за разузнавање), тогаш може да се оцени дека заминувањето во Софија не претставува

ГРАДИ НОВ МОСТ МЕЃУ СКОПЈЕ И СОФИЈА!?"

Комисијата за стратегиски истражување и организација, нејзиниот поранешен раководител Борис Змејковски и членовите на оваа Комисија постојано беа на удар на озборувачкото "бугарско дружество", чиј штаб најчесто се состануваше во една скопска кафеана, со постојан контакт со бугарската Амбасада во Скопје. Главните идеолози на оваа "групировка"- Димитар Димитров, Александар Лепавцов, Младен Србиновски, Миле Неделковски, Владо Трневски, Љупчо Јакимовски и други, директно или индиректно помагани од Георгиевски и од Димовска, се главни носители на тогашната политика на ВМРО-ДПМНЕ!



финансиско згрижување, туку политичка задача, која често пати успешно ја завршува без да ѝ "фали некое влакно од главата". Имено, овој сомнителен потег нè наведува на констатацијата дека всушност Димовска никогаш не ја напуштила партијата, туку ВМРО-ДПМНЕ намерно ја дистанцира од политиката во земјава, бидејќи соодносот на силите во Македонија не ѝ дозволувал да креира "сопствена или туѓа странска озлогласена политика". Исто така, таа знае умешно да ја напушти фотелјата, затоа што политичките противници секогаш се обидуваат да ја стават на обвинителната клупа, но правдата останувала со куси ракави.

Не требаше да мине долго време за да се симне демагошката маска од "Љубчовата прагма", и тоа благодарение на самиот Георгиевски. Во весникот "Пулс", во две продолженија, во броевите од 7 и од 14 јуни 1995 година го објавува своето писание "Кој со кого ќе се помирува", кое ќе стане вистинска политичка платформа на бугарското лоби во Македонија!

За значењето на памфлетот на Георгиевски доволно зборува фактот што ВМРО-СМД веднаш го преобјавува овој текст во својот весник "Македонија", го преведува на три светски јазици, го печати во посебна брошура и ден денес го растура секаде низ светот како "доказ" за бугарскиот карактер на македонскиот народ, јазик, литература, историја и сл.

Првите две тези меѓусебно се поврзани, бидејќи со враќањето на Димовска во ВМРО-ДПМНЕ се засилуваат внатрешните судири на македонската струја и на пробугарската линија, која беше доминантна до 2002 година, но се ревитализира со приклучувањето на ДРУМ кон матицата.

Спојувањето на ДРУМ (прибежиште или скривница) на "челичната леџа" кон ВМРО-ДПМНЕ, враќањето на Марјан Ѓорчев, како и претопувањето на членовите од партијата на Борис Змејковски, кој веќе еднаш ги вкрсти раковите со Димовска, но ја изгуби битката, се прв чин од риалити-шоуто кое

прилог на две или три актуелни тези во Македонија, кои имаат аргументирана сатисфакција, односно се поврзани со внатрешните состојби во ВМРО-ДПМНЕ, потоа со процесот на признавање на партијата на Македонците во Пиринска Македонија ОМО "Илинден" Пирин, како и со настаните поврзани со статусот на Косово.

ПРИБЕЖИШТЕ ИЛИ СКРИВНИЦА?!

Назначувањето на Доста Димовска за директор на Македонскиот културно информативен центар во Софија оди во

ТА" НЕ Е "ДОСТА"!

се случуваше при окрупнувањето на вмовската провиниенција.

Надвор од јатото, сè уште остана да живее екслидерот Љубчо Георгиевски, кој се подготвува за нова шема во политиката. Дали тој ќе продолжи да дејствува во рамките на ВМРО-НП или ќе формира нова партија, чиј темел ќе бидат новите "благонаждежни Б'лгари"? Ќе видиме набрзо, бидејќи за некое време ќе ја препознаеме стратегијата на пробугарската линија во земјава.

Значи, улогата на Димовска не е завршена, иако некои сакаат да го оправдаат "неморалниот" чин на Владата на РМ, односно да укажат дека ја дистанцираат од врвот на политиката за да го амортизираат гневот на промакедонската линија во ВМРО-ДПМНЕ. Сепак, нејзиното "физичко" отстранување од престолнината не значи оддалечување од внатрешните судири или движења во земјава, туку директно мешање во односите меѓу Македонија и Бугарија. Со нејзиното устоличување се прави коридор во дипломатските релации Скопје - Софија, односно амбасадорот Абдурахман Алити, близок соработник на претседателот Бранко Црвенковски и пријател на Македонците од Пиринска Македонија, добива челична политичка фигура, која има цел да пречи во одржувањето на нормалните комуникации меѓу двете балкански престолнини. Истовремено, процесот на признавање на политичката партија ОМО

"Илинден" Пирин се закочува, бидејќи антимакедонската линија на сега европска Бугарија добива уште еден сојузник, кој директно потекнува од Владата на РМ, со што дополнително ги усложнува односите меѓу татковината со Македонците во Пиринска Македонија. Затоа испраќањето на Димовска не може да се земе предвид во констелација на внатрешните превирања во ВМРО-ДПМНЕ, туку на партиските релации со бугарската МПО идеологија, која ја краси т.н. синтагма за македонски БУГАРИ. Очигледно оваа стратегија е ненадминлива клетва, која како Дамаклов меч виси врз врвот на македонскиот народ, но и врз официјалната политика на Скопје, која се подготвува за "признавање на Косово" и за ненадминливи отстапки од типот заеднички граничарски патроли итн.



ВО ПЕРИОДОТ 1998/2002 ГОДИНА ТРОЈЦАТА НАЈВЛИЈАТЕЛНИ ПОЛИТИЧАРИ НА ВМРО-ДПМНЕ

На почетокот на септември 1995 година Димовска, со Димитар Димитров и Горѓи Наумов, присуствувале на Конгресот на МПО во Америка. Според информациите добиени од таму, за време на престојот во Америка Димовска и Димитров (асистентот и професорот по марксизам и самоуправување!), отворено застапувале пробугарски ставови поради што настанала жестока расправија со синот на Наумов, Васко, кој бил во приватна посета на оваа држава. На Конгресот на МПО настапиле Димовска и Димитров, кои на мповците им ги пренеле поздравите од "македонските Бугари во ВМРО-ДПМНЕ".

ПАРАДА НА ФИЛСТВОТО

Што сè може да се пронајде во досието на Доста Димовска? Од професорка по марксизам до асистентка на Филозофскиот факултет во Скопје, повремено експериментира со поезија. Долго време политичка мајка на Љубчо Георгиевски, или она што денес е Фазли Велиу за Али Ахмети во ДУИ. Иако повеќе од десет години е во сенка на поранешниот лидер на ВМРО-ДПМНЕ, сепак Димовска беше столб на партијата, или врската за Бугарија и за МПО во Канада и во САД. За време на тој период таа жареше и палеше со кадровската политика, а успеа да ги надмине сите внатрешни борби со Змејковистите

и со промакедонската линија. Истовремено, го исцедија финансискиот партиски тајкун Борис Стојменов, кој се "прешалта" во крилото на СДСМ. Значи, Димовска преживеа многу работи, но остана доследна на својата "пробугарска линија за еден народ кој живее во две татковини", односно никогаш јавно не ги демантира овие информации. За бугарофилството во партијата ВМРО-ДПМНЕ се зборува повеќе години, но за тоа постојат документи, аргументи и факти, кои биле сервираны не од тајните служби, туку од членовите кои некогаш биле во врвот на партијата, пред сè, од Љубчо Георгиевски, Доста Димовска, Димитар Димитров, Александар Лепавцов и други.

Да потсетиме на седницата на ЦК на ВМРО-ДПМНЕ на 30.8.1997 година. Тогаш во македонската јавност се прошири информацијата дека имало жесток судир во највисокото раководство на партијата. Членовите на ЦК покренале барање за отповикување на експотпретседателката Доста Димовска (поради отворено протезирање на пробугарска политика, неуживање углед, односно нејзин избор по пат на фалсификат и нејзино активно учество во речиси сите афери кои ја потресувале партијата), а група членови на Унијата на млади сили на ВМРО-ДПМНЕ поднеле Предлог-резолуција со која партијата се оградувала од сите врховизми. Барањето за отповикување и Предлог-резолуцијата воопшто не биле ставени на дневен ред. На крилото на Димовска му се спротивставиле Борис Змејковски и Марјан Ѓорчев. Но, промакедонската линија ја изгубила битката. Значи, станува збор за судир на

две крајно спротивставени страни, односно едната е автентична и македонска, која се залага за директен следбеник на историската мисија на ВМРО и втората, туѓинска, бугарско-врховистичка. Во судирот на тие две опции, како што е познато, победи врховистичката. Но, дали од таа битка до денес нешто е сменето во ВМРО-ДПМНЕ?

Имено, основната, стратегиска цел на антимакедонскиот заговор е создавање политичко-правни, објективни и субјективни, претпоставки за приклучување на Македонија кон Бугарија, односно практично остварување на Санстефанската утопистичка идеја за создавање на Голема Бугарија "од Црно Море до Охрид и од Дунав до Бело Море". Но, откако оваа стратегија во текот на 2001/2002 година не ја мина респектната граница се интензивираа ак-

тивностите за издавање бугарски државјанства, што претставува одговор на општиот хаос во РМ, кој се однесува на моралниот и на националниот пад на положбата на македонскиот народ во земјава. Според добрите познавачи на приликите, првичните јавни и поотворени манифестирања на пробугарските определби на тандемот Георгиевски-Димовска датираат уште од почетокот на формирањето на партијата. За нив клучен настан, за проблемот кој го третираме, е посетата на Георгиевски на САД и на Канада во 1991 година. За време на посетата Георгиевски ја исфрлил тезата за постоење на "Македонци-Срби, Македонци-Бугари, Македонци-Грци", како зародиш на неговата идна антимакедонска платформа. Ваквите ставови на Георгиевски се директна причина за, неговото и на сопартијката Димовска, разидување со Драган Богдановски (еден од основачите и идеолозите на ДПМНЕ), кој во писмото, објавено во "Нова Македонија" на 5.12.1991 г., напишал: "На оваа средба меѓу Димитар Гоцев од ВМРО-СМД и Љубчо Георгиевски стана збор за координирана работа на двете ВМРО, а клучки на таа координација да бидат Стојче Наумов и Красимир Каракачанов (тогаш) секретар на ВМРО-СМД. За карактерот на акцијата која треба да се координира, сега засега не сакам да зборувам, но ако не дај Боже се оствари таа, тоа би значело бугаризирање на македонската Република...".

Вистинската офанзива на големо-

бугарската политика во ВМРО-ДПМНЕ почнала кон крајот на 1994 година, чија кулминација била достигната на веќе историската седница на 30 август 1997 година. Инаку, претходно формираната ВМРО-Татковинска, во која се вгнездија најекспонираните борци за големобугарската кауза во Македонија, според проценките на стратезите во Софија, не ги дала очекуваните резултати, па затоа се променила тактиката и е одлучено

од авторот Донка Цветковска (псевдоним за кој добрите познавачи велат дека го користела Доста Димовска). За неа овој извештај е "збирка на драгоцени документи и извор на податоци за состојбите на овие простори", а неговата актуелизација во "Дело" ќе ја продолжи Александар Лепавцов. Текстот на "Цветковска" е проследен со факсимили од географски карти на Македонија "пред и по Букурешкиот до-



ЧЕСТО ПАТИ ДИМОВСКА БЕШЕ НА УДАР НА СЕДМАТА СИЛА, НО ТАА УМЕШНО ГИ ОДБЕГНУВАШЕ НАПАДИТЕ

Во декември 1995 година во партиското списание "Глас" бр. 23, Младен Србиновски го објавил текстот "Природата на македонскиот стандарден јазик", во кој отворено го негирал постоењето на македонскиот литературен јазик, третирајќи го како дијалект на бугарскиот јазик, со жестоки критики на Мисирков, кој според него е "апостол на македонизмот", и Блаже Конески, кој е "папа на македонизмот". Така, според него: "Македонскиот, 'простејши некнижовен болгарски' говор, на тој начин политичката алхемија го издигна на ранг на најмлад литературен јазик меѓу сите словенски јазици, кој дотогаш повеќе од еден милениум рамноправно учествуваше во развојот и во збогатувањето на најстариот книжевен словенски јазик - бугарскиот...".

"бајракот на бугарштината" да го понесе ВМРО-ДПМНЕ. Зошто? Малубројното членство на "татковинците" имало задача да премине во ВМРО-ДПМНЕ и да се обиде да се инфилтрира во структурите на партијата, по што ќе може да направи преврат во раководните функции и да спроведе политичка елиминација на клучните личности припадници на македонската опција во неа. Според истите толкувачи, оваа замисла произлегува од "сценаристот, тогаш потпретседател на партијата, Доста Димовска", која во тоа време била во постојан контакт со ексбугарскиот амбасадор во РМ, Ангел Димитров, и со претставници на ВМРО-СМД, и со други пробугарски настроени лица.

Во "Глас" бр. 23, на насловната страница е извештајот на т.н. "Карнегиева комисија" од пописот на населението во Македонија во 1914 година, според кој на територијата на Македонија севкупното население било бугарско. Во прилог на ова е и текстот со наслов "Нова Карнеги комисија за Балканот"

говор" (Санстефанска Бугарија), од кои "јасно" се гледа дека Македонија пред Букурешкиот договор била "бугарска"! За одбележување е тоа што Георгиевски, настапувајќи на Македонската и на други независни телевизии, неколку пати ја потенцира вредноста и валидноста на извештајот на Карнегиевата комисија како "единствен валиден и меѓународно верификуван документ "за Македонија од почетокот на XX век. Она што потоа се случуваше во периодот 1998/2002 година е само врв на нејзината политичка кариера, 1998/1999 г. вицепремиер, 1999/2001 г. министер за внатрешни работи, 2001/2002 г. вицепремиер, па директор на Агенцијата за разузнавање. Во тој четиригодишен период се случилу многу контроверзни настани, на пример, кредитот од 12 милиони американски долари за купување полициски возила, убиството на инспекторите крај Арачиново, војната во 2001 година, аферата "Големо уво" поврзана со прислушкувањето на политичари, професори, новинари итн.